

Sygn. akt V KK 26/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Katarzyna Wępa

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej ,
w sprawie **V.D.**

oskarżonego z art. 107 § 1 kks

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 24 marca 2017 r.,

kasacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego - Urząd Celny w W. -

na niekorzyść oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV Ka .../15

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ś.

z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt II K ../14,

I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ś.;

II zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. R., Kancelaria Adwokacka 738 zł (siedemset trzydzieści osiem) w tym 23%

należnego podatku VAT za obronę oskarżonego przed Sądem Najwyższym, jako wyznaczony obrońca z urzędu.

UZASADNIENIE

V. D. został oskarżony o to, że: *„25 sierpnia 2011 roku jako prezes zarządu, będąc upoważnionym do zajmowania się sprawami gospodarczymi podmiotu AVM A. sp. z o.o. z siedzibą w K. urządzał gry na dwóch automatach Hot Spot w rozumieniu art. 2 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540), w punkcie Drink Bar „F.” - wbrew przepisom określonym w art. 3 cytowanej ustawy, a w szczególności, że urządzał gry na tych automatach bez udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry (art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych)”, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 §1 k.k.s.*

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie sygn. akt II K .../14 Sąd Rejonowy uznał oskarżonego V.D. za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za ten czyn na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesiąt) zł. Ponadto, orzekł przepadek i zarządził zniszczenie dwóch automatów do gier (pkt II wyroku) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt III i IV wyroku).

Apelacja została wniesiona przez obrońcę oskarżonego, który zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu naruszenie przepisów postępowania karnego, a w konsekwencji wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Po rozpoznaniu wniesionej apelacji Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV Ka .../15 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego uniewinnił od przypisanego mu czynu, zarządził zwrot dwóch automatów do gier i rozstrzygnął o kosztach procesu.

Kasację od tego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny – Urząd Celny w W.. Zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucił mu: *„rażące naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 6 i 14 ustawy z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540) poprzez uznanie, iż przepisy te, mimo posiadania mocy obowiązującej w dacie*

czynu zarzucanego oskarżonemu i w dacie orzekania są bezskuteczne, z powodu ich niezgodności z prawem unijnym i nie mogą sankcjonować odpowiedzialności karnej oskarżonego w ramach art. 107 § 1 k.k.s. W konsekwencji także rażące naruszenie art. 107 § 1 k.k.s., co w rezultacie było podstawą uniewinnienia oskarżonego od przypisanego mu czynu.”

Podnosząc taki zarzut oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W trakcie rozprawy kasacyjnej oskarżyciel publiczny poparł kasację i wniossek w niej zawarty; tożsame stanowisko zaprezentował prokurator Prokuratury Krajowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna, co skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Orzekając odmiennie niż sąd pierwszej instancji, sąd odwoławczy był świadom, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego istniał spór prawny co do charakteru przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych w brzmieniu pierwotnym (tj. Dz.U. z 2016, poz. 471 – dalej jako u.g.h.). Z uzasadnienia wyroku wynika bowiem jasno, że powodem odmiennego spojrzenia na możliwość przypisania odpowiedzialności karnej było zaakceptowanie, bez poszerzenia argumentacji, poglądu wyrażonego w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014 r., II KK 55/14 (OSNKW 2015, nr 4, poz. 37), przy dostrzeżeniu wszakże, iż odmiennie stanowisko wyrażone zostało w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., I KZP 15/13 (OSNKW 2013, nr 12, poz. 101). Trudno jednak nie dostrzec, że poza ogólną aprobatą dla określonego poglądu, sąd odwoławczy nie przeprowadził własnej analizy stanu prawnego w tym obszarze, co przecież winno być regułą, zważywszy na treść art. 8 § 1 k.p.k. Te własne prawne oceny były szczególnie ważne w układzie, gdy spór prawny zarysował się w orzecznictwie najwyższej instancji sądowej - Sądu Najwyższego. Takie kompleksowe oceny prawne zostały przeprowadzone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r., I KZP 17/16 (OSNKW 2017, nr 2, poz. 7). Oceny te odnosiły się zarówno do płaszczyzny

przepisów krajowych, jak i prawa unijnego, także w kontekście przepisu art. 91 ust. 3 Konstytucji RP, w związku z treścią wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 13 października 2016 r., C-303/15. Podjęta w składzie siedmiu sędziów uchwała Sądu Najwyższego ujmuje wszystkie te elementy prawne, które były rozważane w sprzecznych – jeśli chodzi o poglądy prawne co do charakteru przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.g.h. – orzeczeniach Sądu Najwyższego, przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Pełność jej argumentacji, niepominięcie żadnego obszaru normatywnego „sporu o prawo”, logika wyводу oraz spójność wniosków daje podstawę do przyjęcia, że pogląd prawny w niej wyrażony jest trafny. Akceptując zatem ocenę, że przepis art. 6 ust. 1 u.g.h. nie miał charakteru technicznego, a przypisany oskarżonemu w wyroku sądu pierwszej instancji czyn określał zachowanie oskarżonego jako „urządzanie gry na automatach bez koncesji” (art. 6 ust. 1 u.g.h.), stwierdzić należy, iż sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia przepisu art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1 u.g.h., co nie tylko mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, ale ten wpływ miało, skoro doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego od przypisanego mu czynu.

Skoro kasacja okazała się zasadna, to konieczne stało się uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu, który będzie związany wypowiedzianym zapatrywaniem prawnym co do charakteru przepisu art. 6 ust. 1 u.g.h. (art. 441 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Z tych wszystkich powodów należało orzec jak w wyroku.